

negabitur hoc modo: Nam si sanus est, non est æger; si non est sanus, est æger; si æger est, non est sanus; si non æger est, est sanus. Item ea propositio disjunctiva quæ proponit, aut *a* non est, aut *b* non est, fit quidem de his quæ quolibet modo simul esse non possunt, etiamsi non alterum eorum esse necesse sit, similisque est ei propositioni connexæ per quam ita proponitur, si est *a*, non est *b*. Quæ enim sic enuntiat, aut non est *a*, aut non est *b*, id nimirum sentit, quod si *a* sit, *b* esse non possit, id ita probabitur. Cum enim proponitur hoc modo, aut non est *a*, aut non est *b*, cum si assumatur esse *a*, non erit *b*. Quocirca ei propositioni connexæ similis est quæ ita enuntiat, si sit *a*, non esse *b*. In hac vero propositione, duæ tantum complexiones syllogismos procreabant. Nam si esset *a*, non erat *b*; et si esset *b*, non erat *a*. Si cum non esset *a*, non necesse erat esse vel non esse *b*. Sive autem non esset *b*, non necesse erat esse vel non esse *a*. Quocirca et in disjunctiva propositione totidem syllogismos esse necesse est, totidem vero in collectibiles complexiones; nam cum ita proponitur, aut non est *a*, aut non est *b*, ita dicitur, si sit *a*, non erit *b*; et si sit *b*, non erit *a*. Sive autem non sit *a*, non necesse erit esse vel non esse *b*. Sive non sit *b*, non necesse erit esse vel non esse *a*, velut in his apparet exemplis. Si enim quis dicat, aut non est album, aut non est nigrum, sed assumat, atqui est album, non erit nigrum; vel rursus, atqui est nigrum, non erit album. Sive album non esse assumpserit, non necesse erit esse vel non esse nigrum; sive nigrum non esse assumpserit, ut sit vel non sit album, nullam faciet necessitatem. Item ea propositio per quam ita proponitur, aut est *a*, aut non est *b*, dicitur quidem de sibimet adhærentibus, proponiturque in his propositionibus quæ de majoribus ad minora tendunt, similisque est ei propositioni connexæ quæ enuntiat, si non est *a*, non est *b*. Nam si quis dicit, aut est *a*, aut non *b*, si assumat, atqui non est *a*, modis omnibus non erit *b*. Si igitur non sit *a*, non erit *b*. Id enim hæc disjunctio præmittebat, in hac vero siquidem *a* negaretur, vel affirmaretur *b*, fiebat aliquis syllogismus. Sive autem *a* affirmaretur, sive *b* negaretur, nulla erat in conclusione necessitas: idem provenit in disjunctiva. Nam cum proponitur, aut est *a*, aut non est *b*, siquidem non sit *a*, non erit *b*. Si vero sit *b*, erit *a*; quod si sit *a*, vel non sit *b*,

nihil est necessarium. Id vero in hoc terminis approbabitur, si quis ita proponat, aut animal est, aut non homo, si igitur animal non sit, non erit homo; si homo sit, animal est; sive autem animal sit, non necesse est esse hominem, sive homo non sit, non necesse est animal interire. Ea vero propositio quæ dicit, aut non est *a*, aut est *b*, in his quæ sibi adhærent proponi potest, et a minoribus ad majora tendendi, et est similis ei propositioni connexæ quæ dicit: si est *a*, est *b*. Nam cum ita quis enuntiet, siquidem assumatur esse *a*, statim consequitur ut sit *b*. Sed in hac propositione siquidem affirmaretur esse *a*, sequeretur ut esset *b*. Quod si negaretur *b*, sequeretur ut non esset *a*. Sive autem negaretur *a*, sive affirmaretur *b*, nihil necessarium videbatur accidere. Et in ea igitur propositione disjuncta, quæ dicit, aut non est *a*, aut est *b*, siquidem fuerit *a*, erit *b*; si non fuerit *b*, non erit *a*. Sive autem non sit *a*, sive sit *b*, nulla est necessitas syllogismi, ut in hoc declaratus exemplo, aut non est homo, aut animal est. Si igitur assumamus, atqui est homo, erit animal. Si negemus esse animal, non erit homo; si autem hominem negemus, vel animal affirmemus, nihil necessarium cadet. Quocirca ex his quæ superius dicta sunt declaratur quot disjunctarum propositionum syllogismi sint, vel quibus ab his quæ connexæ sunt differentiis segregentur. Quæ enim connexæ sunt quamdam in eo quod est esse vel non esse consequentiam monstrant; quæ vero per disjunctionem proponuntur ita sunt, ut sibimet consentire non possint. Invenias quoque per connexionem propositiones, quæ id intelligi volunt, ut a se nequeant separari, ut cum ita proponimus, si est *a*, est *b*. Id nimirum hæc propositio intelligit, quod si esse poterit *a*, statim consequitur ut sit etiam *b*. Nulla vero eorum quæ in disjunctione sunt ita proponitur, ut simul esse videantur. Cum enim dicimus, aut est *a*, aut *b* est, aut easdem propositiones quolibet alio modo variamus, id aut conjunctio quæ disjunctiva ponitur, sentit simul eas esse non posse. Et cum late earum pateat differentia, idcirco nunc de eisdem pauca subjungimus, quoniam totidem syllogismos fieri dicebamus. In his propositionibus quæ per disjunctionem fiunt quot etiam fuerunt in connexis. Et quoniam de omnibus qui quoquo modo possint fieri hypotheticis syllogismis sufficienter dictum est. Hic operis longitudinem terminemus.

## AN. MANL. SEV. BOETII

### LIBER DE DIVISIONE.

Quam magnos studiosis afferat fructus scientia dividendi, quamque apud peripateticam disciplinam, semper hæc fuerit in honore notitia, docet et Andronici, diligentissimi senis, de divisione liber editus, et hic idem a Plotino gravissimo philosopho com-

probatus, et in libri Platonis, qui Sophistes inscribitur, commentariis a Porphyrio repetitus, et ab eodem per hanc, introductionis laudata in *Categorias* utilitas. Dicit enim fore necessariam generis, speciei, differentie proprii, accidentisque peritiam, cum

propter alia multa, tum propter utilitatem quæ est maxima partiendi. Quare quoniam maximus usus est, facillimaque doctrina, ego quoque id, sicut pleraque omnia, Romanis auribus tradens, introductionis modo, habitaque in eandem rem, et competenti subtilique tractatione, et moderata brevitate, perscripsi, ut nec anxietas decisæ orationis, et non perfectæ sententiæ, legentium mentibus ingeratur; nec putet supervacuam loquacitatem harum rerum inexperiens, rudis, insolensque novi, audientium mentes habere; nec ullus livor, id quod et arduum est natura, et ignotum nostris; nobis autem magno et labore, et legentium utilitate digestum, obliquis morsibus oblectationis obfuscet; dentque potius viam studiis, nunc ignoscendo, nunc etiam comprobando, quam freuâ bonis artibus stringant, dum quidquid novum est impudenti obstinatione repudiant. Quis enim non videat plurimum ad bonarum artium valere defectum, si apud mentes hominum nunquam sit desperatio displicendi? Sed hæc hactenus. Nunc divisionis ipsius nomen dividendum est, et secundum unumquodque vocabulum uniuscujusque propositi proprietates partesque tradendæ sunt. Divisio namque multis modis dicitur. Est enim divisio generis in species. Est rursus divisio cum totum in proprias dividitur partes. Est alia, cum vox multa significans in significationes proprias recipit sectionem. Præter has tres, est alia divisio quæ secundum accidens fieri dicitur. Hujus autem est triplex modus, unus cum subjectum in accidentia separamus, alius cum accidens in subjecta dividimus, tertius cum accidens in accidentia secamus: hoc ita fit, si utraque eidem subjecto inesse videantur. Sed harum omnium exempla subdenda sunt, quatenus totius hujus divisionis ratio elucescat. Genus dividimus in species cum dicimus animalium alia rationalia, alia irrationalia; rationalium alia mortalia, alia immortalia. Vel cum dicimus colorum alia alba, alia nigra, alia media. Oportet autem omnem divisionem generis in species, aut in duas fieri partes, aut in plures. Sed neque infinitæ species esse generis possunt, nec minus duabus. Hoc autem cur eveniat, posterius demonstrandum est. Totum in partes dividitur quoties in ea ex quibus est compositum unumquodque resolvimus, ut cum dico, domus aliud esse tectum, aliud paries, aliud fundamentum, et hominem conjungi anima et corpore. Cumque hominis dicimus partes esse Catonem, Virgilium, Ciceronem et singulos qui cum particulares sint, vim tamen totius hominis jungunt atque componunt. Neque enim homo genus, nec singuli homines species, sed partes quibus totus homo conjungitur. Vocis autem in significationes proprias divisio fit, quoties una vox multa significans aperitur, et ejus pluralitas significationis ostenditur, ut cum dico canis quod est nomen, et hunc quadrupedem latrabilemque designat, et cœlestem qui ad Orionis pedem morbidum micat. Est quoque alius marinus canis, qui in immoderatam corporis magnitudinem crescens, cæruleus appella-

tur. Sed hujus divisionis duplex modus est. Aut enim unum nomen multa significat, aut oratio jam nominibus verbisque composita; et nomen quidem multa significat, ut id quod supra proposui. Oratio vero multa designat, ut aio te, Æacida, Romanos vincere posse. Et nominis quidem per significationes proprias divisio æquivocationis partitio nuncupatur, orationis vero in significationes proprias distributio ambiguitatis discretio est quam Græci ἀμφιβολίαν vocant, ita ut nomen multa significans æquivocum; oratio vero multa designans amphibola atque ambigua prædicetur. Eorum autem quæ secundum accidens dividuntur, subjecti in accidentia divisio est, ut cum dicimus omnium hominum alii sunt nigri, alii candidi, alii medii coloris. Hæc enim accidentia sunt hominibus, non hominum species, et homo his subjectum, non horum genus est. Accidentis vero in subjecta sectio evenit, ut est omnium quæ expetuntur, alia in anima, alia in corporibus sita sunt. Animæ namque atque corpori id quod expetitur accidens, non genus, est, et boni quod in anima et in corpore est situm non sunt hæc species, sed subjecta. Accidentis vero in accidentia divisio est, ut omnium candidorum, alia sunt dura, ut margarita, alia liquentia, ut lac. Liquor namque et albedo atque durities hic sunt accidentia. Sed album in dura atque liquida separatum est. Cum ergo sic dicimus, accidens, in alia accidentia separamus, sed hujusmodi divisio vicissim semper in alterutra permutatur. Possumus enim dicere eorum quæ dura sunt, alia sunt nigra, alia alba, et rursus eorum quæ liquida, alia sunt alba, alia nigra. Sed hæc rursus conversa dividimus eorum quæ sunt nigra, alia sunt liquentia, alia dura, et eorum quæ sunt alba, alia liquentia, alia vero dura. Differt autem hujusmodi divisio ab omnibus quæ supra dictæ sunt. Nam neque significationem partiri possumus in voces, cum vox in proprias significationes discernatur. Nec partes in totum dividuntur, quamvis totum separetur in partes, nec species secantur in genera, licet genus in species dividatur. Quod vero superius dictum est hanc divisionem ita fieri, si utraque contingerent eidem inesse subjecto, si attentius perspicitur liquet. Nam cum dicimus eorum quæ dura sunt alia esse alba, alia nigra, ut lapis atque ebenus, manifestum est ebeneo utraque inesse et duritiem et nigredinem. In cæteris quoque id diligens lector inveniet. Quibus autem summa operatio veritatis inquiritur, his prius intelligendum est quæ sit horum omnium simul proprietas, quibusque inter se sigillatim differentiis segregentur. Omnis enim vocis et generis et totius divisio, secundum se divisio nuncupatur. Reliquæ vero tres in accidentis distributione ponuntur. Secundum se autem divisionis hujusmodi differentia est. Differt enim divisio generis a vocis divisione, quod vox quidem in proprias significationes separatur. Genus vero non in significationes, sed in quædam a se quodammodo procreationes disjungitur, et genus semper species propriæ totum est, ut univer-

valius in natura. *Æquivocatio* vero universalior significata re dicitur totum in voce, non etiam totum in natura. Illo quoque modo a vocis distributione dividitur, quod nihil habent commune præter solum nomen quæ sub ea voce sunt. Quæ vero sub genere collocantur, et nomen generis et definitionem suscipiunt. Amplius quoque non eadem apud omnes vocis est distributio. Quod enim apud nos dicitur canis, cum ejus multe significationes in lingua Romana sint, simpliciter fortasse prædicatur, in barbara; cum ea quæ apud nos uno nomine nuncupantur, illi pluribus fortasse significant nominibus. Generis apud omnes eadem divisio distributioque permanet. Unde fit ut vocis quidem divisio ad positionem consuetudinamque pertineat, generis vero ad naturam. Nam quod apud omnes idem est, naturæ est. Consuetudinis vero est, quod apud aliquos permutatur. Et hæc quidem sunt differentię generis, distributionis et vocis. Generis quoque sectio a totius distributione sejungitur, quod totius divisio secundum quantitatem fit. Partes enim totam substantiam conjungentes actu, aut ratione animi et cogitatio e separantur. Generis vero distributio qualitate perficitur. Nam cum hominem sub animali locavero, tunc qualitate divisio facta est. Quale namque animal est homo, idcirco quoniam qualitate formatur. Unde quale sit animal homo respondens, aut rationale respondebit, aut certe mortale. Amplius genus omne naturaliter prius est propriis speciebus, totum autem propriis partibus posterius est. Partes quæ totum jungunt compositi sui perfectionem alias natura tantum, alia ratione quoque temporis antecedunt. Unde fit ut genus in posteriora, totum vero in priora solvamus. Hinc quoque illud vere dicitur, si genus interimatur, statim species deperire. Si species interempta sit, non peremptum genus in natura consistere. Contra evenit in toto. Nam si pars totius perit, totum non erit, cujus pars una sit interempta. Sed si totum pereat, partes remanent distributæ, ut si de integra domo quis abstulerit tectum, totum quod ante fuit interruptit. Sed perempto tecto, parietes et fundamenta constabunt. Amplius quoque genus speciebus materia est. Nam sicut æs accepta forma transit in statuam, ita genus accepta differentia transit in speciem. Totius vero partium multitudo materia est, forma vero earundem partium compositio. Nam sicut species ex genere constat et differentia, ita totum constat ex partibus, unde fit ut totum ab unaquaque parte sua, partium ipsa compositione differat, species vero a genere, differentię conjunctione. Amplius quoque species idem semper quod genus est, ut homo idem est quod animal, et virtus idem est quod habitus. Pars vero non semper idem est quod totum. Neque enim idem est manus quod homo, nec idem paries quod domus. Et in his quidem quæ dissimiles partes habent, hoc clarum est. Sed non eodem modo in his quæ similes, ut in æris virgula, cujus partes quia sunt continuæ, et ejusdem sunt æris, videntur idem esse partes quod totum est, sed

A falso, fortasse enim idem sunt partes hujusmodi substantia, non etiam quantitate. Restat autem vocis et totius distributionis differentias dare. Differunt autem quod totum quidem constat partibus, vox vero non constat ex his quæ significat; et fit totius divisio quidem in partes, vocis autem non fit in partes, sed in eas res quas ipsa vox significat: unde fit ut sublata parte una totum pereat, sublata una re quam vox significat multa designans, vox illa permaneat. Nunc ergo quoniam secundum se divisionis differentię dictæ sunt, generis distributio pertractetur. Primum quid genus sit definiendum est. Genus est quod prædicatur de pluribus specie differentibus in eo quod est, species vero est quam sub genere collocamus. Differentia, quia aliud ab alio distare proponimus. Et est quidem genus quod interroganti quid quæque res sit convenit responderi, differentia quæ ad qualis percunctationem rectissime respondetur. Nam cum quis interrogat, quid est homo? recte animal. Qualis est homo? convenienter rationalis respondetur. Dividitur autem genus alias in species, alias in differentias, si species quibus oportet genus dividi nominibus carent, ut cum dico animalium alia rationalia sunt, alia irrationalia. Rationale et irrationale differentię sunt. Sed quoniam speciei hujus quæ est animal rationale nomen unum non est, idcirco pro specie differentiam ponimus, eamque superiori generi copulamus, omnis enim differentia in proprium genus veniens speciem facit. Unde fit ut quadam materia genus sit, forma differentia. C Cum autem propriis nominibus species appellatur, non in differentias, sed in species fit recta generis divisio, unde est ut ex pluribus terminis definitio colligatur. Si enim omnes species suis nominibus appellarentur, ex duobus solis terminis omnis fieret definitio, ut cum dico, Quid est homo? quid mihi necesse esset dicere animal rationale mo tale, si animal rationale esset proprio nomine nuncupatum, cum reliqua quoque differentia, id est mortali, junctum definitionem hominis verissima ratione et integra conclusione perliceret? Nunc autem ad definitiones integras specierum divisio necessaria est, et forte in eodem divisionis definitionisque ratio versatur. Nam divisionibus junctis una componitur definitio. Sed quoniam alia sunt æquivoca, alia univoca, et quæ sunt univoca, ipsa in generum suscipimus sectiones, quæ vero sunt æquivoca, in his divisio sola significationis est, videndum prius est quid sit æquivocum, quid univocum. Ne cum ista fefellerint, æquivocum nomen quasi in species, ita in significativas resolvamus, unde fit ut rursus ad divisionem necessaria sit definitio. Quid enim sit æquivocum, quid univocum definitione colligimus. Sunt autem differentię aliæ per se, aliæ vero per accidens; et harum aliæ sunt consequentes statim, aliæ relinquentes statim. Relinquentes hujusmodi sunt, ut dormire, sedere, stare, vigilare; consequentes vero, ut capilli crispi, si non admissi sunt calamistro, et glauci oculi, si non sint quadam extrinsecus debili-

ate turbati. Sed hæc ad generis divisionem sumenda non sunt. Neque ad definitiones sunt commoda, omne enim quod ad divisionem generis aptum est, idem ad definitiones rectissime congregamus. Illa vero quæ per se sunt sola ad divisionem generis apta sunt. Hæc enim informant et perficiunt uniuscujusque substantiam, ut hominis rationalitas et mortalitas. Sed has quemadmodum probare possimus, utrum ex eo sint genere statim relinquentium, an consequentium, an in substantia permanentium, hoc modo est videndum. Neque enim sufficit scire quas in divisione sumamus, nisi illud quoque cognitum sit, quemadmodum easdem ipsas quæ sumendæ sunt et quæ rejiciendæ rectissime cognoscamus. Videndum ergo primum est utrum proposita differentia omni possit et semper inesse subjecto; quod si ipsa vel actu vel ratione sejungitur, hæc a divisione generis separanda est. Si enim sæpe et actu et ratione sejunguntur, ex eo sunt genere quæ statim relinquunt, ut sedere quod frequentius quidem separatur, et actu ipso a subjecto dividitur. Quæ vero ratione sola a subjecto dividuntur, ea sunt consequentium differentiarum, ut glaucis oculis esse a subjecto ratione sejungimus, ut cum dico, est animal luminibus glaucis, ut quilibet homo; quod si hic non esset hujusmodi, non eum res aliqua esse hominem prohiberet. Aliud rursus est quod ratione separari non possit, quod si separatum sit, species interimitur, ut cum dicimus inesse homini ut solus numerare possit, vel geometriam discere; quod si hæc possibilitas ab homine sejungitur, homo ipse non permanet. Sed hæc non statim earum differentiarum sunt quæ in substantia insunt. Nam non idcirco homo est, quoniam hæc facere potest, sed quoniam rationalis est, atque mortalis. Hæc igitur differentiæ per quas species consistit, ipsæ et in definitione speciei, ut hominis, et in generis ejus divisione, quod continet speciem, ut ipsum hominem, collocantur; et universaliter dicendum est, quæcunque differentiæ hujusmodi sunt, ut non modo præter has species esse non possit, sed per eas solas sit, hæc vel in divisione generis, vel in speciei definitione sumendæ sunt. Quoniam vero quædam sunt quæ differunt, quæ contra se in divisionibus poni non debent, ut in animali rationale et bipes, nullus enim dicit animalium alia sunt rationalia, alia duos pedes habentia, idcirco quod rationale et bipes licet differant, nulla tamen a se oppositione sejunguntur. Constat quæcunque a se aliqua oppositione differunt, eas solas differentias sub genere positas genus ipsum posse disjungere. Sunt autem oppositiones quatuor, aut ut contraria, ut bonum malo; aut ut habitus et privatio, ut visus et cæcitas. Quanquam sint et quædam res in quibus discernere difficultas sit utrum in contrariis an in privatione et habitu eas oporteat collocari, ut sunt motus, quies, sanitas, ægrotudo, vigilatio, somnus, lux, tenebræ. Sed hæc alias, nunc de reliquis oppositionibus dicendum est. Tertia oppositio est quæ est secundum affirmationem et ne-

gationem, ut Socrates vivit, Socrates non vivit. Quarta secundum relationem, ut pater, filius, dominus, servus. Secundum quas igitur harum oppositionum quatuor divisio generis sit, rectissima ratione monstrandum est. Manifestum est enim et oppositiones esse quatuor, et genera et species per opposita separari. Nunc ergo dicendum est secundum quam oppositionem harum quatuor vel quemadmodum species a genere disjungi conveniat, et prima quidem sit contradictionis oppositio. Voco autem contradictionis oppositionem quæ affirmatione et negatione proponitur. In hac igitur negatio per se nullam speciem facit. Nam cum dico, homo, vel equus, vel aliquid hujusmodi, species sunt. Quidquid autem quis negatione protulerit speciem non declarat. Non enim esse hominem, species est; omnis enim species constituit esse. Negatio vero quidquid proponit ab eo quod est esse disjungit, ut cum dico, homo, quasi sit quiddam locutus sum. Cum vero, non homo, substantiam hominis negatione destruxi. Sic igitur per se caret divisio generis in species negatione. Necessæ est autem sæpe speciem negatione componere, cum ea quam simplici nomine speciem volumus assignare nullo vocabulo nuncupatur, ut cum dico, imparium numerorum alii primi, ut tres, quinque, septem; alii non primi, ut novem: et rursus figurarum aliæ sunt rectissimæ, et colorum alii sunt albi, alii nigri, alii nec albi, nec nigri. Ergo quando nomen unum speciebus positum non est, eas negatione proferre necesse est. Hoc igitur cogit interdum necessitas, non natura. Ideoque quoties negatione facimus sectionem, prius aut affirmatione, aut simplex dicendum est nomen, ut est numerorum, alii sunt primi, alii non primi. Nam si prius negatio dicta sit, tardior sit ejus rei quam proponimus, intellectus. Nam cum primum dicis esse aliquos primos numeros, cum quæes sint primi exemplo vel definitione docueris, quales non sint primi, mox auditor intelligit. Sin vero e contrario feceris, aut neutrum subito, aut tardius utrumque cognosces. Divisio vero quæ propter apertissimam generis naturam reperta est, debet potius ad intelligibilia deducere. Amplius quoque prior est affirmatio, posterior vero negatio. Quod autem primum est, in divisione quoque primitus oportet ordinari. Necessæ est quoque semper finita infinitis esse priora, ut æquale inæquali, virtutem vitiis, certum incerto, stabile et fixum instabili et mutabili. Sed omnia quæ aut definita parte orationis aut affirmatione proferuntur, plus finita sunt quam aut nomen cum particula negativa, aut tota negatio. Quare finito potius quam infinito est facienda divisio. Sed si cui per hæc quædam paretur anxietas aut obscuriora sint fortasse quam ipse desiderat, nihil ad me cognitionem facilem pollicentem. Neque enim rudibus hæc totius artis, sed imbutis et ulteriore pene loco progressis legenda et discenda proponimus. Qui vero hujus operis, id est dialectici ordo sit, cum de ordine peripateticæ disciplinæ mihi dicendum esset, diligenter exposui. Hæc

quidem dicta sunt: de oppositione quam affirmatio A et negatio constituit. Illa vero quæ secundum habitum privationemque fit, ipsa quoque superiori videtur esse consimilis. Negat enim quodammodo privatio habitum, sed differt, quod semper quidem potest esse negatio, privatio vero non semper, sed tunc quando habere habitum possibile est; hoc vero nos jam prædicamenta docuere. Quare forma quædam intelligitur esse privatio. Non enim tantum privat, sed etiam circa seipsam privatum quemque disponit. Neque enim cæcitas oculum solum privat lumine, sed ipsa quoque secundum se privatum luce disponit; cæcus enim dicitur ad privationem quodammodo quasi dispositus et affectus, hoc quoque Aristoteles testatur in *Physicis*. Unde fit ut privationis differentia ad generis divisionem frequenter utamur. Sed hic quoque eodem modo sicut in contradictione faciendum est. Præsertim enim ponendus est habitus qui est affirmationi consimilis, post vero privatio quæ negationi. Aliquoties tamen privationes quædam habitus vocabulo proferuntur, ut orbus, cæcus, viduus. Aliquoties cum particula privationis, ut cum dicimus finitum infinitum, æquale inæquale. Sed in his æquale et finitum in divisione ponenda sunt prima, privationes vero secundæ. Ac de oppositione quidem privationis et habitus hæc dicta sufficiant. Contrariorum vero oppositio dubitatur fortasse an secundum privationem et habitum esse videatur, ut album et nigrum, an album quidem privatio nigri sit, nigrum vero albi. Sed hæc alias. Nunc autem ita tractandum est tanquam si sit aliud oppositionis genus, sicut est in prædicamentis ab ipso quoque Aristotele dispositum. In contrariis autem generum multa divisio est. Fere enim cunctas differentias in contraria deducimus. Sed quoniam contrariorum alia sunt medio carentia, alia mediata, ita quoque divisio facienda est, ut colorum, alia sunt nigra, alia sunt alba, alia neutra. Fieret autem omnis diffinitio, omnisque divisio duabus terminis, nisi (ut supra dictum est) indigentia quæ sæpe existit in nomine prohiberet. Quo autem modo utæque duobus terminis fierent, erit manifestum hoc modo: cum enim dicimus animalium alia rationalia sunt, alia irrationalia, animal rationale ad hominis diffinitionem tendit. Sed quoniam animalis rationalis unum nomen non est, ponamus ei nomen *a* litteram. Rursus *a* litteræ D quod est animal rationale, alia mortalia sunt, alia immortalia. Volentes igitur diffinitionem hominis reddere dicemus, homo est *a* littera mortalis. Nam si hominis diffinitio est animal rationale mortale, animal vero rationale per *a* litteram significatur, idem sentit *a* mortale tanquam si diceretur animal rationale mortale, *a* enim (ut dictum est) animal rationale significat. Sic ergo *a* littera et mortali duobus terminis facta est hominis diffinitio. Quod si reperirentur in omnibus quoque nomina, duobus terminis semper tota fieret diffinitio. Divisio quoque, nominibus positis, quoniam semper in duos terminos secatur, manifestum est, si quis generi et diffe-

rentiæ cum deest nomen imponat, ut cum dicimus: Figurarum quædam sunt trilateræ, aliæ sunt æquilateræ, aliæ duo latera habentes æqualia, aliæ totæ inæquales sunt. Trina igitur divisio ista si proferretur, fieret duplex. Figurarum quæ sunt trilateræ, aliæ sunt æquales, aliæ inæquales. Inæqualium aliæ sunt duo latera tantum æqua habentes, aliæ tria inæqualia, id est omnia, et cum dicimus rerum omnium, alia sunt bona, alia sunt mala, alia indifferentia, quæ scilicet neque bona neque mala sunt, et si ita diceretur gemina divisio proveniret. Rerum omnium alia sunt differentia, alia indifferentia. Differentium alia sunt bona, alia mala. Ita ergo divisio omnis in gemina secaretur, si speciebus et differentiis vocabula non deessent. Quartam vero oppositionem diximus, quæ est secundum ad aliquid, ut pater, filius, dominus, servus, duplex, mediam, sensibile, sensus. Hæc igitur nullam habent substantialem differentiam, qua a se discrepent, imo potius habent hujusmodi cognitionem qua ad se invicem referuntur, ac sine se esse non possint. Non est ergo generis in relativas partes facienda divisio, sed tota hujusmodi sectio a genere separanda est. Neque enim hominis est species servus aut dominus, nec numeri medium aut duplum. Cum igitur quatuor sunt differentiarum oppositionum affirmationis et negationis, si non necesse est, semper tamen relationis rejicienda est divisio, privationis et habitus, et contrariorum sumenda. Maxime autem contrarietas in differentiis ponenda est, nec non etiam privatio, idcirco quoniam quiddam contra habitum contrarium videtur opponi, ut est finitum et infinitum. Quamquam enim privatio sit infinitum, tamen contrarii imaginatione formatur. Est quædam namque (ut dictum est) forma. Dignum vero inquisitum est utrum in species an in differentias recte genera dividantur. Diffinitio namque divisionis est generis in species proximas distributio. Oportet igitur secundum naturam divisionis et secundum diffinitionem in proprias species semper fieri generis disgregationem. Sed hoc interdum fieri nequit propter eam quam supra reddimus causam. Multis enim speciebus non sunt nomina. Atque ideo quoniam quædam sunt prima genera, quædam ultima, quædam media, primum quidem ut substantia, ultimum ut animal, medium ut corpus, corpus namque animalis genus est, substantia corporis. Sed quemadmodum neque super substantiam quidquam inveniri potest, quod generis loca valeat collocari, sic neque sub animali, homo namque species, non genus est. Quare antiquior videbitur speciei divisio, si indigentia nominum non sit, quod si his omnibus non abundamus, prima genera usque ad ultima convenit in differentias separare. Hoc autem fit hoc modo, ut primum genus in suas differentias disgregemus, non in posterioris: et rursus posterioris in suas, sed non in posterioris. Neque enim eadem sunt differentiarum corporis quæ animalis. Si quis enim dicat: substantiæ aliud est corporale, aliud incorporale, recte divisionem fecerit, hæc nam-

que differentiae propriae substantiae sunt. Si quis vero sic dicat, substantiarum alia sunt animata, alia inanimata, hic non recte substantias differentias segregavit. Corporis namque differentiae hae sunt, non substantiae, id est secundi generis, non primi. Quare manifestum est secundum proprias differentias, non secundum posterioris generis, priorum generum divisionem esse faciendam. Quoties autem genus aut in differentias, aut in species solvitur, post divisionem factam mox diffinitiones, aut exempla subdenda sunt. Sed si quis diffinitionibus non abundat, satis est exempla subjicere, ut cum dicimus, corporum alia sunt animata, subjiciamus, ut homines vel ferae; alia inanimata, ut lapides. Oportet autem divisionem quoque, sicut terminum, neque diminutam esse, aequae superfluum. Nam neque plures species quam quae sub genere sunt oportet apponi, neque pauciores, ut in seipsam divisio, sicut terminus, convertatur. Convertitur enim terminus sic: virtus est mentis habitus optimus; rursus, mentis habitus optimus virtus est. Sic etiam divisio, omne genus aliquid eorum erit quae sunt, species proprium genus est; rursus, quaelibet species proprium genus est. Fit autem generis ejusdem divisio multipliciter, ut omnium corporum, et quaecunque sunt alicujus magnitudinis. Sicut enim circulum in semicirculos, et in eos quos Graeci vocant *τομή*, nos divisiones possumus dicere, distribuimus, et tetragonum alias ducta per angulum, diametro in triangula, alias in parallelogrammata, alias in tetragona separamus. Ita quoque genus, ut cum dicimus, numerorum alii sunt pares, alii impares, et rursus alii primi, alii non primi; et triangulorum alia sunt aequilatera, alia duo sola latera aequalia habentia, alia totis inaequalia lateribus, et rursus triangulorum alia sunt recti angula, alia acutos habentia tres angulos, alia obtusi unius. Sic igitur generis unius sit divisio multiplex. Illud autem scire perutile est, quoniam genus una quodammodo multarum specierum similitudo est, quae earum omnium convenientiam substantialem monstret, atque ideo collectivum plurimarum specierum genus est. Disjunctivae vero unius generis species sunt quae, quoniam differentiis informantur (ut dictum est), idcirco sub uno genere minus duabus speciebus esse non possunt, omnis enim differentia in differentium pluralitate consistit. Sed de divisione generis et speciei perplura dicta sunt. Hanc igitur insistentibus viam promptior per divisionem generis ad speciei diffinitionem facultas aperitur. Oportet autem non solum quas ad diffinitionem sumamus differentias addiscere, sed ipsius diffinitionis artem diligentissima cognitione complecti. Et illud quidem, an ulla possit diffinitio demonstrari, et quemadmodum per demonstrationem valeat inveniri, et quaecunque de ea subtilius in postremis Analyticis ab Aristotele tractata sunt praetermittam. Solam tantum exsequar diffinendi regulam. Rerum enim aliae sunt superiores, aliae inferiores, aliae mediae. Superiores quidem diffinitio

A nulla complectitur, idcirco quod earum superiora genera inveniri non possunt. Porro autem inferiores ut sunt individua, ipsa quoque specificis differentiis carent. Quocirca ipsa quoque a diffinitione seclusa sunt. Mediae igitur quae et habent genera, et de aliis, vel generibus, vel de speciebus, vel de individuis praedicantur sub diffinitionem cadere possunt. Data igitur hujusmodi specie quae et genus habeat, et de posterioribus praedicetur, primo ejus sumo genus, et illius generis differentias divido, et adjungo differentiam generi, et video num illa differentia juncta cum genere aequalis possit esse cum ea specie quam circumscribendam diffinitione suscepi; quod si minor fuerit species, illam rursus differentiam quam dudum cum genere posueramus quasi genus ponimus, eamque in alias suas differentias separamus, et rursus has duas differentias superiori generi jungimus; et si aequavit speciem, diffinitio speciei esse dicetur; sin minus fuerit, secundam differentiam rursus in alia separamus. Quas omnes jungimus cum genere, et rursus speculamur si omnes differentiae cum genere illi aequales sint speciei quae diffinitur, et postremo toties differentias differentiis distribuimus usque dum omnes junctae generi speciem aequali diffinitione describatur. Hujus autem rei clariorem facient exempla notitia hoc modo: Si est nobis propositum diffinire nomen, vocabulum nominis de pluribus nominibus praedicatur, et quodam modo species continens sub se individua. Diffinitio ergo nomen sic: sumo ejus genus quod est vox, et divido: vocum aliae sunt significativae, aliae vero minime; vox non significativa nihil ad nomen, etenim nomen significat. Sumo ergo differentiam quae est significativa, et jungo cum genere, id est cum voce, et dico vox significativa, et tunc respicio utrum genus hoc et differentia nomini sint aequalia. Sed nondum sunt aequalia, potest enim vox significativa esse, et non esse nomen. Sunt enim quaedam voces quae dolorem designant, aliae quae animi passiones naturaliter, quae nomina non sunt, ut interjectiones. Rursus ipsam vocem significativam in alias differentias divido: vocum significativarum aliae sunt secundum positionem hominum, aliae naturaliter, et vox quidem significans naturaliter nihil ad nomen, vox vero significans secundum positionem hominum nomini congruit. Quocirca has duas differentias significativam et secundum positionem jungo cum voce, id est cum genere, et dico: nomen est vox significativa secundum placitum. Sed rursus mihi non aequatur ad nomen. Sunt namque et verba voces significativae et secundum positionem. Non igitur solius nominis diffinitio est. Distribuo iterum differentiam quae est secundum positionem, et dico: secundum positionem vocum significativarum aliae cum tempore, aliae sine tempore, et differentia quidem cum tempore nomini non congruitur, idcirco quod verborum est consignificandi tempora, nominum vero minime. Restat ergo ut congruat illa differentia quae est sine tempore. Jungo

igitur has tres differentias generi, et dico: nomen est vox significativa ad placitum sine tempore. Sed rursus mihi non plena conclusio diffinitionis occurrit, potest enim vox et significativa, et secundum positionem et sine tempore esse, et nomen non esse unum, sed nomina junctura quæ est oratio, ut Socrates cum Platone et discipulis, sed quanquam imperfecta quidem sit hæc oratio, tamen est oratio. Quocirca ultima differentia quæ est sine tempore aliis item differentiis dividenda est, et dicemus, vocum significatarum secundum positionem sine tempore aliæ sunt quarum pars extra aliquid significat, hoc pertinet ad orationem, aliæ quarum pars extra nihil significat, hoc pertinet ad nomen. Nominis enim pars nihil extra designat. Fit ergo diffinitio sic: Nomen est vox significativa secundum placitum sine tempore, cujus nulla pars extra significat separata. Videsne igitur quam recta diffinitio constituta sit? Nam quod dixi vocem, a cæteris sonis nomen disjungi; quod significativam apposui, nomen ab non significativis vocibus separavi; quod secundum placitum et sine tempore, ab naturaliter significativis vocibus et a verbis proprietatem nominis disjuncta est; quod ejus partes extra nihil significare proposui, ab oratione disjungi, cujus partes aliquid separatæ extra significant: unde fit ut quodcumque nomen fuerit, illa diffinitione claudatur, et ubicunque hæc oratio diffinitionis aptabitur, illud esse nomen non dubites. Illud quoque dicendum est, quod genus in divisione totum est in diffinitione pars, et sic est diffinitio quasi partes totum quoddam conjungant, et sic est divisio quasi totum solvatur in partes, et est similis divisio generis totius divisioni, diffinitio totius compositioni. Namque in divisione generis animal totum est hominis. Intra se enim complectitur hominem. In diffinitione vero pars est, specie namque genus cum aliis differentiis junctum componit, ut cum dico animalium alia sunt rationalia, alia irrationalia, et rursus rationalium alia sunt mortalia, alia immortalia, animal rationalis totum est, et rursus rationale mortale, et hæc tria sunt hominis. Si vero in diffinitione dicam, homo est animal rationale mortale, tria hæc unum hominem conjungunt. Quocirca pars ipsius hominis, et genus, et differentia reperitur. Sic ergo in divisione genus est totum, species pars. Eodem quoque modo differentiarum totum sunt, species in quas illæ dividuntur partes sunt. In diffinitione vero et genus et differentiarum partes sunt. Diffinita vero species totum; sed hæc hæcenus. Nunc de ea divisione dicamus, quæ est totius in partes. Hæc enim erat secunda divisio post generis divisionem. Quod enim dicimus totum, multipliciter significamus. Totum namque est quod continuum est, ut corpus vel linea, vel aliquid hujusmodi. Dicimus quoque totum quod continuum non est, ut totum gregem, vel totum populum, vel totum exercitum. Dicimus quoque totum quod universale est, ut hominem vel equum. Hi enim sunt toti suarum partium, id est hominum vel equorum, unde et particularem unumquemque hominem

A dicimus. Dicitur quoque totum quod ex quibusdam virtutibus constat, ut animæ alia est potentia sapientiæ, alia sentiendi, alia vegetandi: partes sunt, sed non species. Tot igitur modis cum totum dicatur, facienda est totius divisio, primo quidem si continuum fuerit in eas partes ex quibus ipsum totum constare perspicitur. Aliter enim divisio non fit. Hominis enim corpus ita in partes suas divides, in caput, manus, thoracem et pedes, et si quo alio modo secundum proprias partes fit recta divisio. Quorum autem multiplex est compositio, multiplex etiam est divisio, ut animal separatur quidem in partes eas quæ sibi similes habent partes, in carnes, et ossa, rursus in eas quæ similes sibi non habent partes, in manus et pedes. Eodem quoque modo et navis et domus. Librum quoque in versus, atque hos in sermones, hos autem in syllabas, syllabas in litteras solvimus. Ita fit ut syllabæ et litteræ, et nomina, et verus, partes quædam totius libri esse videantur, alio tamen modo acceptæ non partes totius, sed partes partium sunt. Oportet autem non omnia speculari quasi actu dividant, sed quasi animo et ratione, ut vinum aqua mistum dividimus in vina aquæ mista, hæc actu; dividimus etiam in vinum et aquam, ex quibus mistum est, hæc ratione, hæc enim jam mista actu separari non possunt. Fit autem totius divisio in materiam atque formam. Aliter enim constat statua ex partibus suis, aliter ex materia et forma, id est ex ære et specie. Similiter autem etiam illa tota dividenda sunt, quæ continua non sunt, eodem quoque modo et ea quæ sunt universalia, ut hominum alii sunt in Europa, alii in Africa, alii in Asia. Ejus quoque totius quod ex virtutibus constat, hoc modo facienda est divisio. Animæ alia pars est in virgultis, alia in animalibus, et rursus ejus quæ est in animalibus, alia est rationalis, alia sensibilis est. Et rursus hæc aliis sub divisionibus dissipantur. Sed non est anima horum genus, sed totum, partes enim hæc animæ sunt, sed non ut in quantitate, sed ut in aliqua potestate et virtute. Ex his enim potentiis substantia animæ jungitur; unde fit, ut quiddam simile habeat hujusmodi divisio, et generis, et totius divisionis. Nara quod quælibet pars cujus fuerit ejus animæ prædicatio eam sequitur, ad generis divisionem refertur, cujus ubicunque species fuerit, ipsum mox consequitur genus; quod autem non omnis anima omnibus partibus jungitur, sed aliis alia, hoc ad totius naturam referri necesse est. Restat igitur ut de vocis in significationes divisione tractemus. Fit autem vocis divisio tribus modis. Dividitur enim in significationes plures, ut æquivoca vel ambigua. Plures enim res unum nomen significat, ut canis. Plures rursus una oratio, ut cum dico Græcos vicisse Trojanos. Aliæ autem modo secundum modum, hæc enim plura non significant, sed multis modis, ut cum dicimus infinitum, unam rem quidem significat, cuius terminus inveniri non possit. Sed hoc dicimus aut secundum mensuram, aut secundum multitudinem, aut secundum speciem: secundum mensuram, ut est injui-

tum esse mundum, magnitudine enim dicimus infinitum; secundum multitudinem, ut est infinitam esse corporum divisionem, infinitam namque divisionum multitudinem significamus. Rursus secundum speciem, ut infinitas dicimus figuras, infinitæ enim sunt species figurarum. Dicimus etiam infinitum aliquid secundum tempus, ut infinitum dicimus mundum, cujus terminus secundum tempus inveniri non possit. Eodem quoque modo infinitum dicimus Deum, cujus supernæ vitæ terminus inveniri secundum tempus non possit. Sic igitur hæc vox non plura significat secundum se, sed multimode de singulis prædicatur, unum tamen ipsa significans, alius vero modus secundum determinationem. Quoties enim sine determinatione dicitur vox ulla, facit in intellectu dubitationem, ut est homo, hæc enim vox multa significat. Nulla enim diffinitione conclusa audientis intelligentia multis raptatur fluctibus, erroribusque traducitur. Quod enim quisque auditor intelligat, ubi id quod dicens loquitur nulla determinatione concludit? Nisi enim quis ita diffiniat dicens: Omnis homo ambulat, aut certe quidam homo ambulat, et hoc nomine si ita contingit designet, intellectus audientis quod rationabiliter intelligat non habet. Sunt etiam aliæ determinationes, ut si quis dicat, det mihi, quod dare debet nullus intelligit nisi intellectus et certa ratio determinationis addatur, vel si quis dicat, ad me veni, quo veniat vel quando veniat nisi determinatione non cognoscitur. Est autem omne quidem ambiguum dubitabile, non omne tamen dubitabile est ambiguum. Hæc enim quæ dicta sunt dubitabilia quidem sunt, non tamen ambigua. In ambiguis enim utraque auditor rationabiliter seipsum intellexisse arbitratur, ut cum quis dicit, audio Græcos vicisse Trojanos, unus putat quod Græci Trojanos vicerint, alius quod Trojani Græcos, et hæc uterque dicentis ipsius sermonibus rationabiliter intelligit. Cum autem dico, da mihi, quod dare debeas nullus ex ipsis sermonibus rationabiliter auditor intelligit. Quod enim ego non dixi, ille potius suspicabitur quam aliqua ratione id quod ante prolatum non est perspicaciter videat. Tot igitur modis cum vocis divisio fiat, aut per significantias, aut per modum significationum, aut per determinationes, in his quæ secundum significantiam dividuntur, non solum dividendæ sunt significationes, sed etiam diversas res esse quæ significantur, diffinitione demonstrandum est. Aristoteles enim hæc in Topicis diligenter præcepit, ut in his quæ dicuntur bona, alia sunt bona, ut ea quæ boni retinent qualitatem, alia quæ ipsa quidem nulla qualitate dicuntur, sed quod bonam rem faciunt, idcirco bona dicuntur. Oportet autem maxime exercere hanc artem, ut ipse Aristoteles ait, contra sophisticas importunitates. Si enim nulla subjecta sit res quam significat vox, designativa esse non dicitur; sin vero una res sit quam significat vox, dicitur simplex; quod si plures, multiplex, id est multa significans. Dividenda igitur hæc recte sunt, ne in aliquo syllogismo capiamur. Sin

A vero amphibola oratio est, id est ambigua event, ut aliquoties utroque modo possible sint quæ significantur, ut id quod superius dixi, potuit enim fieri ut Græci vincerent Trojanos, et Trojani Græcos superarent: sunt vero alia quæ impossibilia sunt, ut cum dico hominem comedere panem, significat quidem quod homo comedat panem, rursus quod panis hominem, sed hoc impossibile est; ergo quoties ad contentionem venit, dividenda possible et impossibilia sunt. Quoties ad veritatem, sola possible dicenda, impossibilia relinquenda sunt. Quoniam plures sunt species plura significantium vocum, ergo dicendum est quod aliæ in particula multipliciter significationem habent, aliæ in tota oratione. Et earum quæ in particula habent, pars ipsa æquivoca dicitur. Tota vero ipsa oratio secundum æquivocationem multiplex est. Illa vero quæ in oratione tota significationis multipliciter retinet (ut supra dictum est) ambigua nuncupatur. Dividuntur autem significationes æquivocorum vel secundum æquivocationem orationum aut diffinitione, ut cum dico, homo vivit, intelligitur et verus et pictus. Dividitur autem hoc modo, animal rationale mortale vivit, quod verum est; animalis, rationalis, mortalis, simulatio vivit, quod falsum est. Dividitur etiam qualibet adiectione quæ determinet, vel generis, vel casus, vel alienius articuli, ut cum dico: Canna Romanorum sanguine sorduit, et calamum demonstrat et fluvium; sed dividimus sic, articulo quidem, ut dicamus, hic Canna Romanorum sanguine sorduit; vel genere, ut Canna Romanorum plenus sanguine fuit; vel casu, vel numero. In illo enim singularis tantum est, in illo pluralis, et de aliis quidem eodem modo. Sunt autem alia secundum accentum, alia secundum orthographiam. Secundum accentum quidem ut pone, ponè. Secundum orthographiam, ut queror et quæror, ab inquisitione et querela. Et rursus hæc secundum orthographiam ipsam dividuntur, vel secundum actionem et passionem: quod quæror ab inquisitione passivum est, queror autem a querela agentis est. Ambiguarum vero orationum facienda est divisio, aut per adiectionem, ut audio Trojanos vinci, Græcos vicisse; aut per diminutionem, ut audio Græcos vicisse; aut per divisionem, ut Græci vicerunt, Trojani victi sunt; aut per aliquam transmutationem, ut cum dicitur, audio Trojanos vicisse Græcos, ita dicamus, Audio quod Græci vicerint Trojanos. Hæc enim ambiguitas quolibet eorum modo solvitur. Non tamen ita dividenda est omnis vocum significatio tanquam generis. In genere enim omnes species enumerantur. In ambiguitate vero tantæ sufficiunt, quantæ ad eum sermonem possunt esse utiles quem alterutra nectit oratio. Ac de vocis quidem divisione sufficienter dictum est. Est autem et de generis totiusque divisione propositum atque expeditum. Quare de omnibus secundum se partitionibus diligentissime pertractatum est. Nunc de his divisionibus dicemus quæ per accidens sunt. Harum autem commune præceptum est, quidquid ipsorum dividitur



in opposita disgregari, ut cum subjectum in accidentibus dividimus, non dicimus corporum alia sunt alba, alia dulcia, quæ opposita non sunt, sed corporum alia sunt alba, alia nigra, alia neutra. Eodem quoque modo in aliis secundum accidens divisionibus dividendum est, atque illud maxime perspicendum est, ne quid ultra dicatur, aut minus, sicut fit in generis divisione. Non enim oportet relinqui aliquod accidens ex eadem oppositione quod subjecto illi inest quod non in divisione dicatur, neque vero addi aliquid quod subjecto inesse non possit. Posterior

A quidem peripateticæ sectæ prudentiæ differentias divisionum diligentissima ratione perspexit, et per se divisionem ab ea quæ est secundum accidens ipsaque inter se disjunctis ac distribuit. Antiquiores autem indifferenter, et accidente pro genere, et accidentibus pro speciebus aut differentiis utebantur. Unde nobis peropportuna utilitas visa est, et communionem harum divisionum proderet, et eas propriis differentiis disgregare. Ac de divisione quidem omni quantum introductionis brevis patiebatur, diligenter expressimus.

## AN. MANL. SEV. BOETHII

### LIBER DE DIFFINITIONE.

**D**icendi ac disputandi prima semper oratio est, et jam dialecticis auctoribus et ipso M. Tullio sæpius admonente, quæ dicitur diffinitio. Quippe cum in certamen contentionemque nihil possit (quod tamen in dictione consistat) aliquando deduci, nisi de quo futura pæna est prius fuerit in diffinitione ita definitam, ut possit inter utrumque qui iniri sunt eam litum esse manifestum quid sit illud de quo in futura questione tractabitur: unde non solum commoditatis genere perspicenda est virtus definiendi, quia per hanc orationem res semper evolvitur, et quod illa sit quæ illud de quo quæritur explicat, verum etiam quod principalis semper adhibita maximum lumen et manifestum parit quæ in contrarium deducta habet questionem. Etenim si verba aut nota omnibus exstitissent, aut unam significantiam sui semper tenerent, et non ambiguo vel obscuro dicto audientes fallerent, et loquentes sub diversa interpretatione deciperent, omnino definitio necessaria minime crederetur. At cum nomina rebus imposita vocesque singulæ per existimationem ejus qui ita res appellandas esse censuit ita sint institutæ, et ita arte compositæ, ut nota quadam in rerum significatione, non aperta declaratione, ducerent audientes, necessarium admodum arbitror nosse quid sit definitio, quibusque speciebus ac partibus compleatur, ut facillime et eam rem quam declarat possit ostendere, et tollat eognitis modis in dicendo sua varietate fastidium. Ac prius ejusdem ipsius, ut ordinem per præcepta servare videamur, definitionis adhibenda est definitio. Definitio est (ut M. Tullius in Topicis ait) oratio quæ id quod definit explicat quid sit; hoc ita patet, et ita intelligi necesse est, ut et in quo genere sit definitio declarandum esse videatur, et quid comprehendat, et quemadmodum perfectæ eadem definitio definita est. Nomina vel voces interdum res significant, interdum facta, interdum singula dicta, interdum orationes, et quanquam his omnibus factis ac dictis et orationibus genus videatur esse quod dicimus, res tamen proprio nomine et certa significatione aliud esse videtur quam factum est, aliud quam dictum,

**B** singulare atque unicum aliud quam oratio. Ergo definitio non facti vox est, non rei alicujus aut corporalis, aut incorporalis, sed est oratio. Etenim talis dictio quæ exprimit quid sit id de quo quæritur, sine dubio appellatur oratio, ut oratio est exordium, et narratio, et cætera quæ partes orationis esse dicimus. Ita ergo et definitio oratio est. Sed quoniam hoc generale nomen est quod, uti diximus, convenit etiam expositioni, narrationi, invocationi, precationi, cæterisque singulis quæ utique orationes esse dicuntur, ut id quod generaliter appositum est, possit ad id deduci de quo quæritur, adjecta est species. Quærebamus enim quid esset definitio, ad quam rem declarandam M. Tullius adjecit, quæ id quod definit explicat quid sit, talis oratio non nisi definitio est. Nam narratio oratio quidem est quæ non explicat quod definit, sed quod gestum est, et item aliæ singulæ orationes in suis officiis actionibusque constitutæ aliud sunt quam ista oratio quæ id quod definit explicat quid sit, ita adjecta est species, ut cum genus supra sit oratio, species sit quæ id quod definit. Postremo tamen adjunctum sit quo certius id et quo magis proprium declaret quod dictum est, explicat quid sit. Sunt enim aliæ orationes quæ explicant magis quale quid sit, aut quantum sit. At vero hæc nihil horum, sed tantum quid sit explicat, diversa est enim in ista partitione cognitio, quippe cum aliud est scire quale sit, et quid sit explicare, hoc enim in percipienda rei substantia continetur, illud in qualitate noscenda, et hæc quidem Ciceronis sit adhibita definitio. Nos tamen apertius id ipsum quid sit definitio nostra explanatione faciamus. Omne quod demonstratur oratione, aut an sit, aut quid sit, aut quale sit ostenditur, quod cum adhibetur, oratio ad declarationem rei alicujus an sit non est definitio. Item cum quale sit aliquid oratione monstratur, pari modo definitio non erit. Cum vero quid sit ostenditur, quod medium est inter an sit, et quale sit, ita scilicet medium ut an sit nulla jam sit dubitatio, item quale sit, non ejus qui requirit, sed qui definit sit in scientia collocatum; medium, in-